

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6219202097
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6219202097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcu Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina 845/45, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej A. P., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom P. O. U. XXX/XX, XXX XX R. P., o zaplatenie 180,85 Eur istiny s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 11C/38/2019-59 zo 6. marca 2020, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš v časti výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 86,60 Eur a úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 Eur (časť II. výroku), p o t v r d z u j e.
- II. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš v časti výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1,45 Eur (časť II. výroku) m e n í t a k , ž e ž a l o b u o z a p l a t e n i e s u m y 1,45 E u r z a m i e t a .
- III. Žiadna zo strán n e m á n a náhradu trov konania p r á v o .
- IV. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Veľký Krtíš (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 06. 03. 2020 konanie zastavil v časti o zaplatenie 92,80 Eur (I. výrok) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 88,05 Eur, úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 180,85 Eur a úhrady poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 Eur. Žalovaná je platiteľom úhrady za služby verejnosti vo výške 4,64 Eur mesačne. Dlh žalovanej vo výške 180,85 Eur pozostáva zo sumy 35 neuhradených mesačných predpisov za kontrolované obdobie od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018 a predstavoval súčin neuhradených predpisov a sadzby úhrady vo výške 4,64 Eur mesačne vo výške 163,85 EUR a pokuty vo výške 17,- EUR, zaplatenie poštovej sadzby vo výške 1,45 Eur.

Žalovaná v odpore proti platobnému rozkazu vznesla námietku premlčania, pričom úhrady, ktoré sa stali splatné tri roky pred podaním žaloby, považovala za premlčané. Žalobca si podľa jej názoru mohol nárokovať najviac náhradu vo výške 55,68 Eur.

Žalobca zobral späť žalobu v časti pohľadávky vo výške 92,80 Eur.

Súd prvej inštancie zistil, že žalovaná je platiteľom úhrady za služby verejnosti v zmysle zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 340/2012 Z. z.“). Dodávateľom elektriny bola evidovaná ako odberateľ aj v kontrolovanom období od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018 na adrese odberného miesta

č. 913005267, Veľký Lom 36, 991 03 Veľký Lom. Výzvou na zaplatenie nedoplatku zo dňa 13. 06. 2019, doručenou žalovanej dňa 19. 06. 2019, bola žalovaná vyzvaná na uhradenie nedoplatku evidovaného ku dňu 30. 06. 2019 vo výške 169,94 EUR na úhradách za služby verejnosti poskytované RTVS v zmysle zákona č. 340/2012 Z.z. a na uhradenie sumy poštových sadziieb vo výške 1,45 Eur v lehote do 30 dní od doručenia výzvy. Výška nedoplatku je daná súčinom počtu neuhradených predpisov a sadzby úhrady. Z prehľadu predpisov a platieb za evidované obdobie od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018 vyplynulo, že žalovaná mala spolu povinnosť uhradiť platby v celkovej výške 185,60 EUR (40 x 4,64 EUR), poštovné vo výške 1,45 EUR, pričom vykonala úhradu platieb vo výške 23,20 EUR (5 x 4,64 EUR). Nedoplatok za kontrolované obdobie predstavuje čiastku 162,40 EUR (35 x 4,64 EUR) titulom neuhradených mesačných predpisov a čiastku 1,45 EUR za neuhradené poštovné. Žalovaná suma zahŕňa aj pokutu v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované RTVS vo výške 17,- EUR.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 písm. a), § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2, § 10 ods. 1, 3, 5 zákona č. 340/2012 Z. z..

Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby vo výške 92,80 Eur súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) konanie zastavil v časti o zaplatenie úhrady za poskytované služby verejnosti.

Súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 88,05 Eur, t.j. sumu 71,05 Eur (súhrn nepremlčaných a neuhradených 15 mesačných predpisov vo výške 4,64 Eur v období od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018), sumu 17,- Eur (pokutu) a úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním úhrad vo výške 1,45 Eur.

Podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba bola dôvodná, pretože žalovaná je odberateľkou elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v rodinnom dome v zmysle § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z.. Žalovanej vznikla povinnosť platiť úhradu podľa zák. č. 340/2012 Z.z. za obdobie od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018 za každý mesiac vo výške 4,64 Eur. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaná uskutočnila v tomto období spolu len 5 úhrad vo výške po 4,64 Eur, a to dňa 31. 01. 2015, 27. 05. 2015, 30. 04. 2015, 31. 08. 2015, 11. 10. 2017, ktoré spadajú do kontrolovaného obdobia.

Zároveň žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úhrady za poštové sadzby vo výške 1,45 Eur vynaložené podľa § 10 ods. 2 zákona č. 340/2012 Z. z., ktoré vznikli v súvislosti s odoslaním výzvy, ktorá bola žalovanej doručená dňa 24. 06. 2019. Keďže žalobný nárok nebol premlčaný v rozsahu istiny 71,05 Eur, pokuty vo výške 17,- Eur a poštových sadziieb vo výške 1,45 Eur, preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

Podľa názoru súdu prvej inštancie obrana žalovanej nebola dôvodná. Spor medzi stranami nemá povahu spotrebiteľského sporu v zmysle § 290 CSP, keďže nevyplýva zo zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovanou. Žalobca nekonal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, ale predmetom jeho činnosti je poskytovanie programových služieb vo verejnom záujme, ktorá sa vzťahuje na každého, kto je odberateľom elektriny. Žalovaná, ktorá je fyzická osoba, platí za vysielenie formou koncesionárskych poplatkov, čím financuje verejnú službu, ktorá jej bola poskytnutá ako občanovi. Žalovaná nebola v pozícii spotrebiteľa.

O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods.1 CSP. Súd prvej inštancie prihliadol na to, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 180,85 Eur a úhrady poštových sadziieb vo výške 1,45 Eur. Žalobca čiastočným späťvzatím žaloby zaviniel zastavenie konania v rozsahu 92,80 Eur. Rozsah procesného zavinenia žalobcu na zastavení konania v uvedenom rozsahu reflektuje pomer neúspechu žalobcu. Vzhľadom na to, že žalobca aj žalovaná dosiahli vo veci len čiastočný, takmer rovnaký pomer úspechu, súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Žalovaná podala voči rozsudku prvoinštančného súdu, konkrétne do výroku, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 88,05 Eur, úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok) a do závislého výroku o trovách konania (III. výrok)

Navrhla, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnuté výroky (II., III. výrok) a „vec mu vrátil na nové rozhodnutie vo veci.“

Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) f), g), h) CSP.

Podľa jej názoru súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odignoroval aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka a následne vec nesprávne právne posúdil. V rozhodnutí súd prvej inštancie neuviedol, z akého dôvodu priznal nárok žalobcovi, iba formalistickým spôsobom uviedol ustanovenia zákona č. 340/2012 Z.z. a nezaoberal sa právnou otázkou právneho vzťahu

medzi žalobcom a ňou. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je z hľadiska posúdenia nároku arbitrárny/nepreskúmateľný.

V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné vychádzať z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21. 10. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 09. 12. 1994, týkajúci sa sťažnosti č. XXXXX/XX, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19. 04. 1994, týkajúci sa sťažnosti č. XXXXX/XX), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12. 05. 2004, III. ÚS 95/0 zo dňa 15. 03. 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. 08. 2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04. 05. 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12. 06. 2008)

Právo na spravodlivé súdne konanie je upravené v Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, v čl. 46 Ústavy SR. Jednotlivé čiastkové práva, ktoré tvoria obsah práva na spravodlivý proces je možné vyvodiť z rozhodovacej činnosti EŠLP. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení vecí, pričom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam do takej miery, že bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, pričom vzniknuté nedostatky nemožno za žiadnych okolností napraviť v odvolacom konaní.

Podľa jej názoru právny vzťah je spotrebiteľským, pretože žalobca jej poskytuje službu za odplatu.

Poukázala na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 489, § 494, § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“).

Mala za to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ňou vznesenou námietkou premlčania. Zopakovala, že žalobca jej poskytuje službu, a teda ide vzťah medzi žalobcom (dodávateľom) - poskytovaním programových služieb a ňou (spotrebiteľom) - platiacou za službu poskytovania programov. Jednoznačne však ide občianskoprávny spor, kde súd prvej inštancie neaplikoval Občiansky zákonník a ani Zákon o ochrane spotrebiteľa, preto súd prvej inštancie procesné pochybil, keďže priznal žalobcovi nárok, pričom svoj právny názor mal dostatočne odôvodniť.

Uviedla, že žalobca po vznesenej námietke premlčania zobral žalobu späť, avšak tento úkon žalobcu jej nebol doručený. V podanom odpore a v ospravedlnení neúčasti vyjadrila svoje stanovisko k nároku žalobcu, na ktoré súd prvej inštancie neprihliadol.

Priznanie zmluvnej pokuty vo výške 17,- Eur považovala za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť.

Podľa jeho názoru žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť a zákonnosť odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný v súlade s hmotným ako aj s procesným právom a je náležite odôvodnený.

V posudzovanej veci sa nejedná o spotrebiteľský vzťah, pričom povinnosť platiť túto úhradu stanovuje zákon č. 340/2012 Z.z..

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie v časti odvolaním napadnutého výroku o zaplatenie 86,60 Eur a o zaplatenie úhrady poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,45 Eur (časť II. výroku) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v časti výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1,45 Eur (časť II. výroku) zmenil podľa ustanovenia § 388 CSP.

5. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

6. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Podľa názoru odvolacieho súdu je odôvodnenie rozsudku presvedčivé, z hľadiska posúdenia žalobného nároku nie je arbitrárne, event. nepreskúmateľné.

Pokiaľ žalovaná namietala, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, akým spôsobom súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení

veci, odvolací súd uvádza, že uvedená náležitosť nepatrí medzi atribúty, ktoré má obsahovať rozsudok v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

V posudzovanej veci sa žalobca ani žalovaná nezúčastnili prvého pojednávania nariadeného dňa 06. 03. 2020, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku vo veci samej.

Odvolací súd podotýka, že súd prvej inštancie postupuje podľa § 181 ods. 2 CSP na prvom pojednávaní, na ktorom oboznámi prítomné osoby so skutkovými tvrdeniami spornými a nespornými medzi stranami, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak uvedeným spôsobom postupoval súd prvej inštancie pri predbežnom prejednaní sporu.

7. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranou) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

8. Odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) uvádza, že v posudzovanej veci nejde o spotrebiteľský spor vedený medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou (§ 290 CSP).

9. Predmetom sporu je zaplatenie koncesionárskych poplatkov, ktoré sú tradičným zdrojom financovania verejnoprávneho rozhlasového a televízneho vysielania. Koncesionársky poplatok je považovaný za osobitný príspevok na finančné zabezpečenie plnenia zákonom stanovených povinností a úloh žalobcu ohľadom poskytovania verejnej služby. Koncesionárske poplatky nie sú platbou za ponuku programov ani za ich užívanie, t.j. sledovanie určitých programov, ale platbou, ktorá sa vzťahuje na každého, kto je odberateľom elektriny. Fyzická osoba i právnická osoba teda platí za vysielanie formou koncesionárskych poplatkov. Prostredníctvom koncesionárskeho poplatku fyzická osoba (resp. právnická osoba) financuje verejnú službu, ktorá mu je poskytovaná ako občanovi (nie v pozícii spotrebiteľa).

10. Sadzba koncesionárskeho poplatku nie je určená náhodne. Ide o sumu vyjadrujúcu podiel skutočných nákladov nevyhnutných na dodržiavanie programových záväzkov verejnoprávneho vysielateľa (žalobcu), ktorý zo zákona poskytuje službu verejnosti tvorbou a šírením rozhlasových a televíznych programov na celom území SR. Táto verejná služba je charakteristická tým, že je univerzálne určená verejnosti a je financovaná verejnosťou. Súčasný systém financovania žalobcu vychádza zo zákonom stanoveného koncesionárskeho poplatku ako základu jeho financovania verejnými zdrojmi.

11. Ako už bolo uvedené, fyzická osoba platí za vysielanie žalobcu formou koncesionárskych poplatkov, financuje verejnú službu. Iná je situácia, keď fyzická osoba na základe zmluvy platí ako predplatiť danej programovej stanici za služby, ktoré si vybral ako spotrebiteľ.

12. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaná platila nepravidelne žalobcovi koncesionárske poplatky (viď prehľad predpisov a platieb žalovanej za obdobie od 01. 10. 2014 do 31. 01. 2018; č.l. 5-7 spisu) a taktiež dôvod späťvzatia žaloby sčasti, ktorým bola práve vznesená námietka premlčania žalovanou (viď č.l. 32-33 spisu), pričom žalobca pri vyčíslení nároku v žalobe a následne i pri späťvzatí žaloby prihliadol na súhrnnú výšku koncesionárskych poplatkov, ktoré mu mala žalobkyňa zaplatiť, na žalobkyňou zaplatenou výškou koncesionárskych poplatkov a na vznesenú námietkou premlčania.

13. Ak pri plnení dlhu dlžník neuvedie, ktorý z viacerých dlhov chce plniť, uhradí sa dlh najskôr splatný, hoci by mohol byť aj premlčaný. V takomto prípade nemôže sa už dlžník následne dovolávať s úspechom premlčania dlhu, na ktorý bolo plnené uvedeným spôsobom (viď judikát R 13/1990).

14. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že povinnosťou žalovanej bolo zaplatiť koncesionársky poplatok (nepremlčaný v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ) vo výške 4,64 Eur mesačne, a to konkrétne za október r. 2016, november r. 2016, december r. 2016, január r. 2017, február r. 2017, marec r. 2017, apríl r. 2017, máj r. 2017, jún r. 2017, júl r. 2017, august r. 2017, september r. 2017, november r. 2017, december r. 2017, január r. 2018, t.j. 15 x 4,64 Eur = 69,60 Eur. Žalobca žalobný nárok vo výške 69,60 Eur uplatnil žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 10. 10. 2019, t.j. vo všeobecnej premlčacej dobe.

15. Odvolací súd poukazuje na to, že povinnosťou žalovanej bolo v zmysle § 7 ods. 1, 2 zákona č. 340/2012 Z.z. platiť úhradu od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, v ktorom sa žalovaná stala platiteľom (zaniká posledný deň kalendárneho mesiaca, v ktorom žalovaná prestane byť platiteľom), pričom úhrada sa platí mesačne s tým, že úhradu za príslušný

kalendárny mesiac je platiteľ (žalovaná) povinný zaplatiť do posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

16. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná mala úhradu za október r. 2016 zaplatiť do 31. 10. 2016, pričom ako už bolo uvedené, žaloba bola podaná na súd prvej inštancie ohľadne nároku žalobcu za obdobie od októbra 2016 do januára r. 2018, a to dňa 10. 10. 2019, t.j. včas.

17. Pretože súd prvej inštancie nesprávne vyčíslil súhrnnú sumu za 15 nezaplatených úhrad vo výške 4,64 Eur mesačne (t.j. vo výške 71,05 Eur), hoci správna suma nezaplatených úhrad mala byť vo výške 69,60 Eur, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť, ako rozsudok súdu prvej inštancie v časti odvolaním napadnutého výroku (časť II. výroku) zmeniť podľa § 388 CSP a žalobu o zaplatenie sumy 1,45 Eur ($71,05 - 69,60 = 1,45$ Eur) zamietnuť.

18. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovanej odvolací súd konštatuje, že nejde o zmluvnú pokutu (dohodnutú medzi žalobcom a žalovanou), ako sa mylne domnieva žalobkyňa, ale o pokutu, ktorá priamo vyplýva ex lege, konkrétne z ustanovenia § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z.z., preto argument žalovanej, že sa jedná o neprijateľnú podmienku (§ 53 ods. 1 OZ) je právne irelevantný. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že povinnosť žalobkyne platiť úhrady i poplatky vyplýva zo zákona (zákona č. 340/2012 Z.z.), a nie zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom žalovaná vo vzťahu k žalobcovi nemá pozíciu spotrebiteľky.

19. Pokiaľ žalovaná namietala, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že jej súd prvej inštancie nedoručil dispozitívny úkon žalobcu (späťvzatie žaloby sčasti), odvolací súd uvádza, že žalovanej bolo podanie žalobcu označené ako: „Vyjadrenie žalobcu a čiastočné späťvzatie žaloby“ datované ku dňu 16. 01. 2020 (č.l. 37-38 spisu) doručené dňa 27. 01. 2020 (viď č.l. 41 spisu), preto i uvedený argument žalovanej je irelevantný.

20. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok prvoinštančného súdu v časti odvolaním napadnutého výroku (časť II. výroku) potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP) a v časti odvolaním napadnutého (časť II. výroku) zmeniť (§ 388 CSP), pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP).

21. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia 395 ods. 2 CSP, podľa ktorého: „Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.“

22. Podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

23. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny 180,85 Eur s príslušenstvom. Žalobca vzal žalobu sčasti o zaplatenie sumy 92,80 Eur späť z dôvodu žalovanou uplatnenou námietkou premlčania, a teda žalobca procesne zavinil zastavenie konania sčasti o zaplatenie sumy 92,80 Eur. Odvolací súd konštatuje, že v konaní bol žalobca úspešný v rozsahu 47,88 % a žalovaná v rozsahu 52,12% ($100\% \times 86,60 \text{ Eur} : 180,85 \text{ Eur} = 47,88\%$; $100\% - 47,88\% = 52,12\%$). Žalovaná mala čistý úspech v spore 4,24% ($52,12\% - 47,88\% = 4,24\%$). Vzhľadom na to, že pomer úspechu a neúspechu u oboch strán je približne rovnaký, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo podľa ustanovenia § 256 ods. 1, § 255 ods. 2 CSP.

25. Pri rozhodovaní o trovách tohto odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách tohto odvolacieho konania prihliadol na čiastočný úspech žalobcu v odvolacom konaní v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol úspešný v odvolacom konaní v rozsahu 98,35 % a žalovaná v rozsahu 1,65% ($100\% \times 86,60 \text{ Eur} : 88,05 \text{ Eur} = 98,35\%$; $100\% - 98,35\% = 1,65\%$). Žalobca mal čistý úspech v odvolacom konaní 96,70% ($98,35\% - 1,65\% = 96,70\%$), preto zásadne by teda mal (potencionálny) nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 96,70%. Keďže zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalobcovi v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku okresného súdu (I. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).